Tiende jaer. Nr 85. Zaterdag, 18 July 1863.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt s'dingsdags, s'donderdags en zaterdags. Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, nº 20, en by alle postdirecteurs. Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
» » 8 fr. buiten »
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel . . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen, is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 18 JULY.

Provinciale Raed van Limburg.

VOORZITTERSCHAP VAN M. JAMINÉ.

Zitting van den 14 july 1863.

M. *Vanham* doet verslag over het voorstel van M. Nagels en veertien andere raedsheeren, strekkende om den yzeren weg tusschen Antwerpen en Dusseldorf langs Peer, Brée en Maeseyck te leiden. — Aengenomen.

M. *Defastré* vraegt dat de bestendige deputatie gelast worde van by den minister van openbare werken aentedringen om de societeit van den yzeren weg van Tongeren op Bilsen te dwingen van hare beloften te volbrengen en zonder uitstel deze linie aen de exploitatie overteleveren.

De besluitselen der 4e kommissie, gunstig aen het voorstel, worden aengenomen, na eenige uitleggingen gegeven door M. den graef de Renesse.

M. *Daris* dringt aen op het voorstel strekkende tot het daerstellen van eene telegraphieke linie tusschen Borgloon en St-Truiden,

M. *Vanham* ondersteunt dit voorstel en vraegt dat de gevraegde linie van St-Truiden tot Tongeren ingerigt worde. — Aengenomen.

De raed neemt het voorstel aen strekkende tot het plaetsen van twee nieuwe briefbussen te Tongeren; de eene aen de statie van den yzeren weg, de andere aen de Luiker poort.

M. de Cécil vraegt dat de deputatie gelast worde van by het gouvernement aen de dringen op dat er maetregels genomen worden om elk overlyden te doen bestatigen door eenen doktoor in genees en heelkunde.

M. Reynders vraegt de aenlegging van den weg van Canne naer Bassenge. De besluitselen der 4e kommissie zyn gunstig aen het voorstel en worden aengenomen.

Zitting van den 15 july.

De raed ontvangt de aenvraeg van M. den voorzitter van het tribunael van Tongeren strekkende om het ameublement van het paleis van justicie te doen volledigen. De discussie van deze aenvraeg is uitgesteld tot de discussie der begrooting.

MM. graef Camille de Renesse, Van Brienen, de Menten, graef de Borchgrave, Ulens en Loomans doen een voorstel strekkende om de accynsregten op de bierbrouweryen te doen verminderen, wanneer de herziening der wet op de oktrooyen zal plaets hebben.

Tongeren, den 16 july 1863.

Mynheer de Redakteur,

Verleden maendag hoorde ik zeggen dat er buiten Trichterpoort iets aerdigs ging gebeuren. De vuerwagen van den Bilserschen yzeren-weg ging om 6 uren voor den eersten keer arriveeren.

Den yzeren-weg is voor my iets heel nieuws. Dat ding bestond in mynen tyd niet. Ik ben niet van de eeuw van het progres; ik ben geboren in den tyd toen de menschen, in plaets van vuer te kretsen met een priemke, nog eene banschuttel op de schouw hadden en vuer ketsten met eenen steen en een stuk zwamp. Ik had wel hooren zeggen dat een locomotief een vuerspuwende wagen was die loopt zonder paerden en waer toch niemand kan tegen op loopen; maeg gy begrypt dat ik toch kurieus was om dat eens met myn oude tongersche oogen te zien.

Ik zei zoo in myn zelven: de wagen van het progres kondigt zyne aenkomst aen voor zes uren, maer als men van het progres is dan komt men ten minsten een paer uren voor zynen tyd aen. Om vier uren was ik dan op mynen post om het spektakel af te wachten. Vier uren slaet, vyf uren slaet, zes uren slaet, zeven uren slaet, en de oude Tongenaer staet daer te kyken en met zyn oude kneuk devanceert hy het progres van drie of vier uren!

Eindelyk komt er iets van Elderen afgereddelt! Veel damp, veel gerucht, en het ding blyft stil staen.

Ik ben myn heel leven een kloek man geweest; ik durf om twaelf uren 's nachts Buekenberg rond gaen; maer ik beken toch dat ik al heel bang was voor dat vreemd machien dat zoo in eens kwam voor my staen. Dat ding rookt zoo fel, dat fluit, dat loopt en dat groust, wie weet of dat ook niet byt en slaet? Ondertusschen stond dat onbekend mekaniek daer voor my. Ik was vertiebeltabeld, ik sloeg myn handen voor myn hoofd, ik pitste myn oogen toe, ik trok myn neus op, en wat er meer gebeurd is weet ik niet.

Ten langen laetsten durfde ik een oog riskeeren. Ik zag eenen langen yzeren ketel die het fatsoen had van eenen grooten zwart verbranden tongerschen postolé, waer eene groote zwarte buis op saet. Ik durfde bygaen, want ik ben altyd kloek geweest. Op dat ding stond in groote letters te lezen de naem van *Ambiorix*. Zoo zoo, zeide ik in myn zelven, *à la bonheur*, men begint de oude Tongenaren te vereeren. Ambiorix, dien ik nog meen gekend te hebben, is den alleroudste Tongenaer waer de geschiedenis van spreekt; als dat zoo voortsgaet en als ik my goed houd, dan wordt myn naem ook eens op zoo eenen vuerduivel gezet.

Ik moest toch dat drollig gespan eens van alle kanten examineeren. Het aerdigste wat ik er aen vond was van voren. Vlak tegen de groote buis was een blad wit papier geplakt. Wat mag dat beteekenen?

'K zag daer even dat papierke,
'K hoop dat ik het lezen kan;
Boven staet er op geschreven,
Ik ben toch een droevig man.

Wilt gy nu eens weten wat daer op stond? Twee woorden: *Vive Noyen!* Lacht dan niet, ik heb het voor myn oogen gezien. Het verwondert my niet meer dat de vuerwagen te laet aengekomen is; met dien naem komt men overal te laet.

Er zyn kwade tongen die mordicus staende houden dat er een klein manifestasieke geklonken was om eenen driemael mislukten kandidaet uit de duisternis te trekken. De plakkaert die op de locomotief hing was een signael dat moest begrepen worden door de honderde tongenaren die zich rond de statie bevonden. *Vive Noyen!* stond op de locomotief, en het was te veronderstellen dat alleman dien kreet ging herhalen; dan moest er lings of regts eenen tamboer uitgekropen komen, rebdeb rebdeb, met vaendel voorop de stad ingetrokken, op den vrythof eene serenade gegeven met eene aenspraek of zeven, en rebdeb rebdeb de kandidatuer voor de aenstaende kiezing was gereed.

Ongelukkig, de menigte die zich aen de statie bevond, aenzag de komedie en trok de schouders op, zeggende: « *c'est mal emmanché, camarade!* » En geen mensch was er om *Vive Noyen* te roepen. Ik voor myn deel, geloof dat die witte plakkaert op de locomotief geplakt is door den eenen of den anderen farceur die M. Noyen eene slechte poets heeft willen bakken. Kan men eenen driemael gebuseerden kandidaet erger voor den zot houden dan met zynen naem in de oogen eener gansche stad aen eene kolossale buis vast te maken?

Het was nog niet gedaen. De vuerwagen moest naer Munsterbilsen terug keeren. Daer was nu eens iets wonders te zien. Hy was voorwaerts te Tongeren aengekomen met zyne witte plakkaert voorop, als een levend zinnebeeld van het progres; hy is achterwaerts vertrokken met Buizemans achter na gelyk een retrograed, een achteruitkruiper, een lichtdomper. De kwade tongen,

---

DE BRUID VAN MOUSTOIRAC.

Tafereel uit het volksleven van Bretanje.

(*Vervolg en einde.*)

XIV.

TWEE MAENDEN LATER.

Op het einde der volgende maend, van onze reis door Bretagne terugkeerende, gingen wy dadelyk naer de hut van Mac'harite. De vroeger zoo afschuwelyke omtrek was niet meer te herkennen. De gesnoeide boomen, de open paden, de gemaeide weiden, de bezaeide landeryen, de van byen wemelende omheining, het geruisch van dorschvlegels en wannen, het geloei der kudden, het gezang der arbeiders en maeisters kondigden eene in volle werking zynde en welvarende hoeve aen.

Wy traden binnen; dit was nog aenlokkender, te midden van al het uiterlyke van boerenwelvaert, zaten de familie en de knechts rondom de tafel. Tegen het gebruik van het land aen, hetwelk de vrouwen van den maeltyd der mannen uitsluit, bekleedde Mac'harite, verjongd in persoon en in kleeding, de eerste plaets. Tegenover haer zat Pol, altyd edel en schoon, altyd prachtig en schitterend, altyd door zyne lange gulden lokken als door een regenboog versierd, altyd met het ryke kleed van Faouët, hetwelk hem zoo veel geluk had aengebragt, getooid. Aen zyne regterhand zat een kind van twaelf jaren, het voorwerp zyner teederste zorgen, in hetwelk wy den kleinen Raphaël, den zoon des reizenden tooneelspelers, herkenden. De bedienden van het huis bezetten de twee zyden der tafel.

Voor den haerd liep eene jonge huismoeder, vlug en bezig, zeer bevallig, met het kruis der gehuwde om den hals, de hooge muts op het hoofd, den boezelaer op de heupen opgenomen en het oog op iedereen gevestigd, heen en weder.

Dit was de schoone *gwerchez*, Anna-Maria, tegenwoordig vrouw Trévihan, en nog schooner dan ooit.

Achter haer stond by het bed, onder de madonna, de wieg van Pol, zuiverder en beter opgemaekt dan ooit, en wachtte op een kind dat zeker niet zou uitblyven.

Wy stonden verrukt door dit schoone tafereel en smaekten dat geluk, waertoe wy mede onze beste pogingen aengewend hadden.

Daerna ontving men ons met open armen; men bejegende ons als vrienden; men liet ons van al de wynsoorten proeven; men doorwandelde met ons de geheele bezitting; men vertrouwde ons alles, en verhaelde ons hoe zy in elkanders bezit geraekt waren.

Pol en de pastoor hadden den *diverruzed* weêr aengetroffen en belangryke mededeelingen bekomen. De mededeelingen hadden hem op het spoor der eerste roovers, welke toen in de streek van Nantes waren, gebragt. Door gebeden en bedreigingen, door beloften en geld had de leeraer de bekentenis van de vrouw zelve, die Trévihan geroofd had, ontvangen. Daer er van toen af niets meer tegen huwelyk van dezen in te brengen was, werd de ondertrouw dadelyk hernieuwd; zoo als Kérias voorzien had, had Mac'harite, die ryker was dan men dacht, alles aen haer zoon gegeven,... en was het huwelyk te Moustoirac door den pastoor zelven ingezegend.

Voor dat deze plegtigheid echter gevierd werd, en om Pol van de bezoedeling van zyn vroeger bedryft te zuiveren, had de man Gods hem plegtig *geëvangeliseerd*.

Deze plegtigheid is eene der treffendste en oudste van Neder-Bretagne. Zy heeft gewoonlyk voor eene der aen Onze Lieve Vrouw gewyde kerken plaets. Men onderwerpt er de *paotred*, welke een ongeregeld leven leiden, die zich in de herbergen te buiten gaen en den *benbar* op de kermissen gebruiken, die de godsdienstoefening verzuimen en die de kerken voorbygaen, zonder den hoed af te nemen; eindelyk allen, die het teeken des doops bezoedeld hebben, aen.

Pol begaf zich alleen te middernacht naer de heilige plaets; hy ging over het met graven bedekte en met kruisen versierde kerkhof: hy knielde in de kapel neder. De oude priester naderde met koorkleed en stool. Hy vraegde den jongeling of hy berouw gevoelde over de vrywillige of onvrywillige zonden van zyne zwervende jeugd. Pol bezwoer het hem by de ziel zyns vaders en herhaelde zyn eed op het kruis. Toen zette de priester hem den stool op het hoofd, bezwoer en zegende hem, waerna hy hem oprigtte en omhelsde. Pol keerde als Christen zonder smet of blaem weder.

Den volgenden dag begroetten de schroomvalligsten hem als broeders en drukten zelfs zyne vyanden hem de hand. Het geheele land danste op zyne bruiloft, welke eene der schitterendste was, die men zich kon herinneren.

De goede herder was, na zyne vrome zending verrigt te hebben, door de vreugde genezen, maer zyne kudde wedergekeerde.

— En aen den avond van uw huwelyk, vroeg ik aen Anna Maria, hebt ge zeker de hinde van St. Nennoch niet gezien?

— Ik moest die slechts zien, antwoordde de jonge vrouw,